TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Mong ước cho con

ISSN: 2734-9195 10:23 30/06/2026

Bồ Tát luôn hiện hữu mọi nơi nhưng Bồ Tát không biến ước muốn của chúng ta thành hiện thực mà chỉ có thể lắng nghe và gia hộ cho chúng ta đến gần hơn với ước muốn của mình.

Ai cũng có những mong ước trong đời nhưng mong ước đó có trở thành hiện thực hay không còn tùy thuộc vào nhiều yếu tố.

Sáng nay, tôi qua chùa thăm má. Má đang thỉnh chuông nên tôi vào phòng đợi và ngủ quên lúc nào không hay. Tôi mơ hồ nghe ai đó gọi tôi đến gặp **Quán Thế Âm Bồ Tát**.

Tôi ngạc nhiên hỏi lại: “Tôi được gặp Bồ Tát sao? Thật không?”. Người đó gật đầu và ra dấu cho tôi đi theo.

Theo chân họ, tôi bước vào một không gian trang nghiêm, tĩnh lặng vô cùng. Khác với chính điện ở các chùa, nơi đây vô cùng rộng lớn. Đường đi được lót gạch bóng loáng và nhẵn mịn như ngọc. Cây cỏ hoa lá tốt tươi, trên vài chiếc lá còn đọng sương như những viên đá lưu ly nhỏ bé.

Tôi cảm nhận được từng làn gió mát rượi ve vuốt gương mặt. Những âm thanh ngọt ngào lần lượt trỗi lên nghe êm dịu và yên bình vô cùng.

Hình mang tính minh họa. Ảnh: Thường Nguyên

Ở giữa không gian ấy có hồ sen lớn, hoa nở đầy mặt nước. Nơi có tòa sen cao nhất, to nhất, uy nghi nhất là nơi đặt tôn tượng Bồ Tát Quán Âm.

Tôi vội vàng tìm chỗ đứng. Từng người lên tỏ bày với Bồ Tát những **tổn thương** trong họ. Có người khóc lóc kể về cuộc sống khó khăn, nghèo túng. Có người ăn mặc sang trọng nhưng lại kể về những buồn khổ trong lòng. Ai ai cũng có nỗi lòng riêng. Nghèo cũng khổ mà giàu cũng khổ.

Tôi nhìn thấy con Bạc Xỉu - con chó sư cô nuôi trong chùa cũng có mặt ở đó. Tới lượt nó bước lên gặp **Bồ Tát**, nó thỏ thẻ rất nhỏ ước muốn của nó rằng: *"Xin Bồ Tát cho chân của con bình phục để con có thể chạy nhanh như những con chó khác".* Bồ Tát liền dùng cành liễu nhúng vào lọ nước cam lộ và phất lên chân con Bạc Xỉu. Ngay tức khắc, chân nó không còn què quặt như trước nữa. Nó ngồi bằng hai chân sau, hai chân trước chắp lại như lạy cảm ơn Bồ Tát rồi nhanh chân chạy đi.

Sau hồi lâu chờ đợi cũng đã tới lượt tôi, tôi vội quỳ xuống đảnh lễ ngài. Ngài nói: "Tâm Tịnh, suốt thời gian qua ta đã nghe được tiếng kêu cứu của con. Hôm nay đủ duyên lành, con có điều ước gì muốn thực hiện hãy nói với ta, ta sẽ giúp con". Tôi vẫn quỳ đó chắp tay, nước mắt tôi cứ rơi mãi, miệng muốn nói nhưng không thể cất thành lời. Không hiểu sao sự xúc động trong lòng tôi lại trỗi lên mạnh mẽ như vậy. Mất một lúc sau tôi mới nói được: *"Bạch Bồ Tát, xưa kia con gây nhiều tội lỗi nên kiếp này phải chịu nhiều **đau khổ**. Nhưng bao nhiêu tội con xin một mình gánh chịu. Con mong Bồ Tát hãy giúp cho con gái con được hết bệnh, thân khỏe, trí sáng, tâm an để có thể đi học như những đứa trẻ bình*

thường khác. Con nguyện dùng cả thân mạng này để đánh đổi mọi điều tốt nhất cho con của con. Con biết con phước mỏng nghiệp dày nên không thể xoay chuyển được nghiệp của mình. Nhưng con gái con vô tội. Xin Bồ Tát hãy che chở cho bé Tâm Liên giúp con để sau này con có phải ra đi cũng có thể yên tâm về bé".

Mỗi lời nói ra là nước mắt tôi cứ tuôn rơi không thể nào ngừng được. Tôi gần như ngồi sụp xuống, trái tim cảm thấy đau đớn và oán giận vô cùng vì đã không thể làm một người mẹ tốt, không thể cho bé một **gia đình** trọn vẹn.

Bé Tâm Liên con gái tác giả

Bồ Tát đứng nhìn tôi rất lâu rồi nói: *"Ai cũng có nghiệp riêng của mình, nghiệp của con nhất định con phải trả. Nghiệp của Tâm Liên thì Tâm Liên phải gánh. Không ai có thể chịu thay ai. Tâm Liên bị bệnh không phải do con. Chẳng qua vì giữa con và bé trong nhiều đời đã có nhân duyên với nhau nên kiếp này mới làm mẹ con. Nếu muốn Tâm Liên hết bệnh thì cả con và bé đều phải cố gắng hơn nữa. Ta sẽ trợ duyên cho con để con có thể tu tập và hồi hướng công đức để hóa giải những nghiệp xấu của con và Tâm Liên".*

Tôi chăm chú lắng nghe, Bồ Tát tiếp lời: *"Tâm Tịnh à, cuộc đời là bể khổ, là dòng sông chảy xiết không ngừng, đầy những bất toại nguyện, đau khổ và vô thường. Vì thế con đừng chỉ vì thời điểm này con gặp chuyện bất như ý mà cho rằng cả cuộc đời con sẽ bị hủy hoại và ngược lại, không vì hiện tại cuộc sống đủ đầy mà cho rằng bản thân không cần tu tập. Sau cuộc nói chuyện ngày hôm nay, ta mong con phải cố gắng sống và sống thật tốt. Đừng chỉ nghĩ đến cái chết. Bởi con còn luân hồi, duyên nghiệp kiếp này chưa trả hết thì kiếp sau con vẫn sẽ sống trong đau khổ. Hãy mạnh mẽ lên, vì con của con, vì mẫu thân của con mà cố gắng".* Lúc này, trong lòng tôi được xoa dịu rất nhiều. Tôi chắp tay, cúi đầu lạy Ngài và lui ra.

Chợt tôi nghe tiếng má gọi: "Bé Hà, bé Hà, mơ thấy gì mà khóc dữ vậy con?". Tôi vội lau nước mắt, tôi nói với má không có gì rồi xin phép đi về. Ra đến cổng, nhìn thấy tượng Quán Thế Âm Bồ Tát vẫn đứng uy nghi giữa hồ sen mà tôi không thôi nghĩ về cuộc trò chuyện trong mơ.

Trong cuộc sống có rất nhiều người rơi vào hoàn cảnh như tôi. Ai cũng đến trước tượng van xin, cầu khẩn nhưng cuộc đời vốn có nhân quả. Quả của ngày hôm nay đều do nhân của ngày trước. Vậy nên muốn xoay chuyển được nghiệp, trước hết cần chuyển hóa bản thân để sống đúng, sống đàng hoàng.

Bồ Tát luôn hiện hữu mọi nơi nhưng Bồ Tát không biến ước muốn của chúng ta thành hiện thực mà chỉ có thể lắng nghe và gia hộ cho chúng ta đến gần hơn với ước muốn của mình.

Tác giả: **Lâm Ngọc Hà**

Địa chỉ: 12/22 Sương Nguyệt Ánh, Rạch Giá, An Giang